



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

### **Theologia Moralis**

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

**Busenbaum, Hermann**

**Coloniæ Agrippinæ, 1714**

Q. 65. Quid circa proclamationes sit addendum.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-42682**

bona tr. 7. c. 7. Jure particularium aliquarum Ecclesiarum non permittitur Matrimonium etiam non solemnizatum, nisi adsit causa specialis & licentia Ordinarii.

§. 12. Episcopum dispensare posse in præcepto certis temporibus prohibente solemnizatione nuptiarum, negant *Henriq. & alii*, quia est lex Superioris: Posse dispensare docent *Sot. Sa, Por. & alii*, quia non reservatur Papæ; & id admittunt *Sanch. l. 7. d. 7. n. 6. & Avers. q. 20. f. 2.* ex causa urgente, quæ rara erit, si non posset recurrere ad Papam.

§. 13. Parochus solemniter celebrans Matrimonium temporibus ab Ecclesia prohibitis, potest ab Episcopo puniri pœnâ arbitrariâ, *S. Congreg. 3. Dec. 1644. apud Pignat. tom. 1. consult. 137.* An peccet, qui metu gravi coactus contrahit Matrimonium cum impedimento impediente, dicam n. 660.

Q. 65. Quid circa proclamationes sit addendum. 473.

§. 1. Per proclamationes intelliguntur demumtiationes sive banna, quibus publicatur Matrimonium inter certas personas esse incedendum, per quod tantò magis cavetur, ne sit clandestinum: Dupliciter enim dicitur clandestinum, vel simpliciter, vel secundùm quid: Clandestinum simpliciter est, quod contrahitur sine Parocho & testibus, de quâ clandestinate agemus à n. 706. Clandestinum secundùm quid est, quod contrahitur neglectis proclamationibus, tum enim caret perfectâ publicitate, & de hac clandestinate hîc agimus.

§. 2. Circa proclamationes ita statuit *Trid. sess. 24. De ref. Matr. c. 1.* Inposterum, antequam Matrimonium contrahatur, ter à proprio contrahentium

II  
201  
mor.  
I. audii  
Crox  
VIII

Parocho tribus continuis diebus festiuis in ecclesia intra Missarum solennia publicè denunciatur, inter quos Matrimonium sit contrahendum, quibus denunciationibus fuerit, si nullum legitimum opponatur impedimentum, ad celebrationem Matrimonii in facie Ecclesie procedatur..... Quod si aliquando probabilis fuerit suspitio Matrimonium malitiosè impediri posse, si tot præcesserint denunciationes, tunc vel una tantum denunciatio fiat, vel saltem Parocho & duobus vel tribus testibus præsentibus Matrimonium celebretur, deinde ante illius consummationem denunciationes in ecclesia fiant, ut si aliqua subsint impedimenta, facilius detegantur, ne Ordinarius ipse expedire iudicaverit, ut prædictæ denunciationes remittantur, quod ipsius prudentiæ & iudicio S. Synodus relinquit. Atque ex his verbis Trid. inferit cum communi Avers. q. 7. l. 1. contra Sa. & Ledesm. certò fore mortale, si contracturi iurerent, aut Parochus assisteret Matrimonio omiffis proclamationibus, quamvis aliunde haberetur certitudo de absentia impedimenti: hæc tamen habità, præter citatos à Busenb., putant Gutt. Villal. Barb. Dian. non fore mortale, si omittetur una ex tribus, sed adhuc contradicunt alii, ad quos inclinat Avers. tum quia ideo non cessat lex, licet finis ejus in particulari casu videatur cessare, secundùm dicta l. 1. à num. 863. tum maximè, quia cum sit usus, ut fiant tres proclamationes, posset esse, quòd quis expectaret tertiam ad detegendum impedimentum. Attamen omittere diem festivum intermedium, aut proclamare extra Missarum solennia, aut in publico concursu extra ecclesiam, non videtur fore mortale, uti insinuat Avers. addens fieri debere à Parocho, vel ex ejus commissione ab alio, qui non necessariò debeat esse Sacerdos.

Noti-

Notavi etiam l. 1. n. 797. quamvis certum sit adesse causam ineundi Matrimonium sine proclamationibus, non ideo iniri posse sine dispensatione.

§. 3. Ab hac lege proclamationum non excusantur milites, quamvis à suis Officialibus afferrent testimonium, quòd careant impedimento: facilius tamen tum posset esse causa dispensandi, aut etiam in necessitate procedendi sine proclamationibus, secundum dicenda postea; De cetero cum milites facile mutent præsidia, ac frequenter alibi uxores habeant, decretum est in diocesi Monasteriensi, ut ejusmodi militum vagi & extranei proclamantur, habetque visus, ut etiam petatur informatio ex locis, in quibus proximè fuerunt, quia compertæ sunt sæpe fraudes, imò priusquam ad proclamationes deveniatur, expedit Capitaneos & alios commilitones consulere, qui facile scient, an in alio fortè loco uxorem habeant. Et universim circa proclamationes vagorum emanavit per sacram Congreg. generalis Inquisitionis de Urbe, anno 1637. mandatum ad omnes Ordinarios, ne permittant fieri denunciations forensis sive vagi, nisi Parocho adstiruro per authenticam fidem Ordinarii ipsorum vagorum de illorum statu libero constet; & quamvis de memento observandum esset, cum experientia sæpe docuerit ejusmodi vagantes alibi uxores aut maritus habuisse, tamen potest quis quoad hoc stare usu in sua diocesi præscripto, Kròm. num. 2164:

§. 4. Docent Laym. l. 5. t. 10. p. 2. c. 4. n. 10. 476. C. t. 10. n. 514. Lohm. non esse damnandam consuetudinem quarundam dicecesum, in quibus

Handwritten text on the flyleaf, including "mor.", "audii", "Crox", and "VIII".

bus proclamationes sunt tantum in illius sponsi Parochia, in qua celebranda sunt nuptiae, sed tenendum est oppositum ob declarationem S. Congreg. à Greg. XIII. confirmatam, quam ex Nav. refert Gallemart ad Trid. sess. 24. De ref. Matr. c. 1. n. 1. ideoque in Synodo Colon. anni 1662. De Matr. c. 2. §. 5. sic statuitur: Si Matrimonium contracturi diversarum sint parochiarum, in utraque sunt proclamationes, nec ante Parochus unius ad Matrimonii solennis actum, nisi habito ab alterius Parocho, testimonio, quod praescripte à Conc. Trid. proclamationes in sua Parochia legitime facte fuerint, & de nullo constet impedimento, procedat. Imò intentio fuit an. 1697. in dioecesi Monasteriensi, ut inituri Matrimonium proclamarentur, non tantum in loco domicilii, sed etiam originis, ubi impedimenta consanguinitatis notoria sunt, sed haecenus non potuit deduci ad praxin, nec re ipsa id videtur requirere Trid. cum dicat à proprio Parocho, qui censetur esse Parochus, non pure originis, sed domicilii: si quis autem per diversas anni partes in diversis Parochiis habitet, volunt aliqui in singulis proclamari, alioquin non obtinetur finis praeccepti, qui est, ut impedimentum, si forte subest, ab illis detegatur, apud quos haecenus est commoratus; fatentur tamen, si Parochiae essent ita vicinae, ut quod in una scitur, etiam sciatur in altera, fore satis in una proclamari. Alii cum Pontio dicunt sufficere fieri in Parochia, in qua ultimò est: Alii cum Con. Sanch. Barb. Dian. in ea, in qua diutius habitavit. Avers. q. 7. f. 1. rectè dicit observandum usum & consuetudinem locorum. Quid circa vagos sit praeterea observandum, dicam à n. 746.

477. §. 5. Putant Laym. Lohm. Krinner n. 691. & alii pro-

proclamationes fieri posse die non festo, si in choro sit solennitas, & conventio frequens populi adfir, sed *Synod. Colon. anni 1662. De Matr. c. 2. §. 3.* vetat id fieri sub pœna 30. aureorum. *Jesù Zerola & alii cum Barb.* dicunt, nequidem Episcopum posse dispensare, ut fiat die feriali, quia *Trid.* expressè dicit, *diebus festivis*, ergo debet esse festum, saltem manè, dum fit proclamatio, quamvis post meridiem non sit festum.

§. 6. *Sanch. & Laym.* putant debere intercedere saltem duos dies inter unam & alteram proclamationem: *Gob. n. 519.* dicit, sufficere unum, *Trid. Hart. Dicast. Lohn.* dicunt, nequidem opus est, ut unus intercedat, cum de hoc nihil præcipiatur, unde spectanda est consuetudo locorum: *Synod. Colon. supra §. 3.* requirit minimum unus diei intervallum; si autem transiliatur unus dies festus, non erit peccatum, si adfuerit causa aliquo modo rationabilis, vel inadvertentis, *Cin. Tom. March. Dicast. Gob. Lohn.* Hinc si qui hac Dominicâ proclamati sint, & quia defertur impedimentum, quod prius debet examinari nulli, omittatur Dominicâ sequente secunda proclamatio, poterunt postea superaddi reliquæ proclamationes, dummodo inter primam & secundam, quæ resumitur, non sint interlapsi duo menses.

§. 7. Si absit scandalum, proclamationes fieri possunt in templis hæreticorum, uti sunt proclamationes aliorum contractuum, *Less. in aut. v. Hæretici. cas. 24.*

§. 8. *March.* apud *Gob. n. 518.* dicit in dicecesi *Laodiensi* jurare sponso se contracturos intra 40. dies post ultimam denunciationem. *Busenb.* dicit die ultimæ denunciationis posse contrahere,

re, sed *Syn. Colon.* supra vult intercedere saltem  
 iunius diei intervallum, ut deferri possit impe-  
 dimentum, si quod subsit. Quod si non contra-  
 hant intra 4. menses post ultimam denunciatio-  
 nem, refert *Galle.* n. 3. declaratum esse, quod  
 denunciations repeti debeant. *Rituale Rom.* ait,  
 si intra duos menses post factas denunciations Matrimo-  
 nium non contrahatur, denunciations repetantur, nisi  
 aliter Episcopo videatur.

481. §. 9. Qui scit impedimentum inter eos, qui  
 denunciati sunt, etiam impediens tantum, *Avers.*  
*De Justis* n. 235. ac multò magis dirimens, eti-  
 amsi planè occultum, & etiamsi sub secreto ju-  
 rato, tenetur sub mortali illud denunciare, tum  
 ex Jure naturæ, tum ex speciali præcepto Ecclē-  
 siæ, cum commune bonum, salus proximi & va-  
 liditas Sacramenti prævaleant; si autem inde  
 oriretur infamia denunciatis, tenetur privatim  
 admonere: quod si non desistant, tenetur mo-  
 nere Parochum. Quod tenet, etiamsi probare  
 non posset, ad hoc enim non tenetur, & quam-  
 vis audièrit tantum à fide digno, vel per famam  
 ortam à fide dignis, tum enim Superiori incum-  
 bet videre, quid agendum sit, excusabitur ta-  
 men, si prævideat sibi inde grave detrimentum  
 vel scandalum. Hæc omnia pluribus firmat *Avers.*  
 q. 7. f. 4. cum communi contra aliquos. Notat  
 autem rectè *De Justis* l. 2. c. 19. te non excusari à  
 delatione impediendi, quamvis præsumere  
 possis esse deferendum ab alio, si de hoc certus  
 non sis, quia sic omnes possent excusari & nullus  
 deferre.

482. §. 10. Si contrahentes procedant bonâ fide,  
 nec sciant impedimentum suum dirimens, & ju-  
 dicetur nunquam prodendum, putant *Pont. Pe.*  
 1153

cent. 2. cal. 78. non esse obligationem denunciandi: sed oppositum tenendum est, per loquendo, ita enim postulat reverentia debita Sacramento, & obligatio ex charitate impediendi etiam fornicationes materiales sponsum, quando id fieri potest sine gravi incommodo, uti dictum est l. 2. n. 214.

§. 11. Si Episcopus solus noverit impedimentum, docet Perez d. 43. f. 8. eum non posse prohibere Matrimonium, quia est Judex, qui non debet procedere ex privata scientia: Teneri tamen deferre ad Superiorem docet Gob. in Quin. c. c. 37. n. 48. E contra Cón. & Avers. §. At si, probabilius dicunt posse prohibere, quia hic non agitur in cujusquam prejudicium, quia sponsus favorabile est repelli à tali Matrimonio: & si non obstante hoc, quod sit Judex, debere possit ad Superiorem, etiam potest cum sponsis id exequi & nomine Ecclesie attinere, à tali crimine absteant.

§. 12. Parochus, qui hic Judex non est, debet negare suam assistentiam, etiam si solus & ex licentia sua privata noverit impedimentum, ac sponsi publicè petant conjungi, Avers. §. Alii, Gob. Exp. tr. 10. n. 539. De Justis n. 225. contra Leff. Pont. autem l. 5. c. 35. n. 6. negat, si Parochus non resciat per alium testem. Nec obstat, quod peccatori occulto publicè petenti non debet negari Sacramentum, ne causetur infamia, secundum dicta l. 6. p. 1. n. 144. nam speciale aliquod est in Matrimonio, in quo Ecclesia requirit proclamationes publicas, agit per modum publici fori externi, in hoc autem judicio externo pro sufficiente probatione habetur id, quod secretò, etiam si secretò, constat per unicum testem,

Handwritten text on the book's spine, including the words "mor.", "audii", "Crox", and "VIII".



stem, uti Jus statuit, quod referam n. 486. Parochus autem hic est talis testis, quia tenetur id referre Episcopo.

485. §. 13. Si Parochus sciat contrahentes habere impedimentum, & quia probare non potest, ab Episcopo cogatur eos conjungere, si id faciat, non peccat, quia, quando quis impedire non potest, non peccat, quamvis alteri materiam peccati subministret, *Henriq. Bon. Castrop. Sanch. l. 3. d. 15. n. 12. Avers. §. Si vero: Gob. in Quin. tr. 5. c. 37. n. 45.*

486. §. 14. Si unus tantum de auditu, aut non juratus testetur de impedimento, non sufficit ad impediendum Matrimonium, sed potest ad nuptias procedi, *Nay. Gob. supra n. 35. Docet tamen Avers. q. 7. l. 5. §. Debet. in impedimento consanguinitatis sufficere, si testis deponat, se audisse à Majoribus suis, saltem duobus, computando distinctè ex utraque parte gradus. Si autem post unam aut alteram proclamationem etiam unicus testis testetur de visu, & cum juramento, quòd adfit impedimentum, Parochus non potest pergere, nam Cap. super De testibus & attest. dicitur: super illa questione, an mulier conjungenda non sit viro, pro eo, quòd sola mater aliter utrum eos esse consanguineos confitetur, non debent conjungi. Et idem est, si publica fama de impedimento probetur in judicio, Avers. §. Consetur. Et hoc defendit Sanch. l. 1. d. 71. etiam si sponsalia essent jurata. In quo tamen casu juratorum sponsalium deberet allegans impedimentum non clam, sed declarato suo nomine id attestari, uti habent Juristæ apud Avers. §. Debet: Parochus autem non debet excipere juramentum talis testis, nec examen instituere de impedimento, hoc enim face*

est actus jurisdictionis exterioris, quam non habet Parochus, sed Ordinarius, Gob. n. 31. & ad dens n. 32. in Germania Parochum posse

§. 15. Si unus sponforum suâ sponte dicat 487. haberi promississe Matrimonium, sed fictè; aut dixerit se impeditum, & postea revocet: tunc dicunt, alii negant ei esse nunc credendum.

§. Si rursus rectè dicit remittendum esse ad Episcopum, qui considerabit circumstantias facti & personarum.

§. 16. Quando dispensatio impedimenti est 488. pro foro conscientie tantum, si nemo præ-

teripsonos ipsos illud denunciât, possunt coniungi, quia impedimentum sublatum est, nec tenentur ad forum externum: si autem aliquis

proclamationes denunciât tale impedimentum, Sanchez l. 3. d. 15. n. 15. Gob. n. 44. Cor-

pus De Justis l. 1. c. 6. n. 175. & alii dicunt non posse conjungi, tum quia per clausulam, pro conscientie tantum, præcipitur, ut is, cui

impedimentum denunciatur, sic se habeat, atque non esset dispensatum: tum etiam, quia

in ipso, quòd aliquis post proclamationes denunciât, censetur delatum ad forum externum.

tamen q. 7. f. 5. §. ult. putat, si denunciatur secreto & privato tantum modo id dixisset parochus, qui eum moneret de silentio & dispensatione obrentâ, sicque faceret acquiescere placere, posse procedi ad copulationem, si impedimentum, quominus censetur deductum

§. 17. Quando contrahentes spectant ad di- 489. versas

Handwritten text on the book's spine, including the word 'mor.' and Roman numerals 'VIII'.

verfas diœceses, si non dispensetur, debent in suis Parochiis utriusque diœcesis proclamari: si tamen alteruter Ordinarius dispense in proclamationibus, sufficit, ut sine eis possint contrahere, etiam in altera diœcesi, in qua dispensatum non est, quia verum est dispensasse Ordinarium, *Côn. Regn. Sanch. l. 3. d. 7. n. 7. Barb. De officio Episc. alleg. 32. n. 35. Avers. q. 7. f. 2. Gob. Krim. n. 686. contra Bonac. qui dicit, tum tantum sufficere, quando Matrimonium contrahitur in diœcesi illius, qui dispensavit.*

490. §. 18. Episcopus non tenetur semper dispensare, quando licite potest, cum tamen id committatur, non ipsius libertati, sed arbitrio, id est, iudicio secundum prudentem rationem regulato, tenetur sub mortali, quando id exigit necessitas publica vel privata ad vitandum grave aliquod incommodum animæ, corporis, fame vel fortunarum proximi, *Tann. Gob. Avers. supra, Sanch. d. 10. n. 6. & addunt Sanch. n. 26. & 29. Pont. l. 5. c. 32. n. 7. Côn. Krim. n. 689. si tum negat Episcopus, posse contrahi absque denunciationibus, eò quòd leges humanæ non ligent cum tanto damno, sed Avers. limitat, quando non pateret recursus ad majorem Prælatum.*

491. §. 19. *Sanch. apud Gob. tr. 10. n. 483. generaliter dicit posse remitti proclamationes, quoties non subest prudens timor ullius impedimenti: item, quando contrahentes sunt vagi & ignoti, nam ferme frustra tales denunciantur, Gob. 491. Sicuti autem Trid. supra dicit posse sine proclamationibus præmissis iniri Matrimonium, quando est probabilis suspicio, quòd malitiosè impediri possit, ita similiter fieri potest, si concubiniarius sit proximus morti, & pro legitima-*

debet in  
lamari: si  
in procla-  
nt contra-  
dispensa-  
e Ordina-  
arb. De of-  
7. f. 2. Gob.  
tum tan-  
contrahi-  
er dispen-  
n id com-  
itrio, id  
ionem re-  
exigit ne-  
um grave  
ris, fame  
erf. supra,  
26. & 29.  
si tum ne-  
denuncia-  
non ligent  
e, quando  
atum.  
3. genera-  
s, quoties  
edimenti-  
& ignoti-  
Gob. 491.  
ne procla-  
monium  
malitiosu-  
st, si con-  
legitima-  
tione

one prolium petat Matrimonium inire cum  
concubina, nec tempus superfit petendi dispen-  
sationem, utroque tamen casu, si uterque su-  
pervivat, debent postea fieri proclamationes, si  
Ordinarius non dispenfet, quod meritò in casi-  
bus illis facere debet.

§. 20. Vicarius generalis habet potestatem 492.  
ordinariam dispensandi in proclamationibus,  
Sanch. d. 7. n. 10., Barb. alleg. 32. n. 30. Gob. nu.  
193. contra Pontium, testaturque Paris. de resign.  
l. 3. q. 11. n. 20. quòd, quando Trident. concedit  
aliquid Ordinario, hoc nomine veniat etiam  
Vicarius generalis, hinc potest Vicarius hanc  
potestatem delegare alteri, saltem ad casus par-  
ticulares, uti habent citati Authores. Nec obstat,  
quod Trid. hanc dispensationem remittat pru-  
dentie & arbitrio Ordinarii, adeoque videatur  
eligere industriam hujus personæ, nam rectè no-  
te dresf. supra, quando non in individuo, sed  
in communi tantum aliquid committitur ra-  
tione officii vel dignitatis alicui, non restringi  
ad industriam personæ. Vide dicenda n. 878. i

§. 21. Abbates præditi potestate Episcopali 493.  
habent hic eandem potestatem, quam Episcopi,  
non tamen Archi-Episcopi respectu diocesium  
subjectarum subordinatis sibi Episcopis. Barb.  
suprà. Gob. n. 504.

§. 22. Declarare potest Parochus non obli- 494.  
gare præceptum proclamationum, si Episcopus  
dispensare teneretur, & adiri non posset; Item  
sponsus aliàs esset deserturus sponsam, vel ipsa  
non contracto Matrimonio secutura esset, &  
permanens in fornicationibus: Item, si Ordina-  
rius injustè neget dispensationem, quando est  
arguens causa illius, nec recurri potest ad alium,  
Sanch.

*Sanch. Gob. n. 493.* Quando autem est prudens suspicio, quod malitiosè impediendum sit Matrimonium, *Vwald.* putavit per *Trid.* supra fieri Parocho potestatem assistendi sine dispensatione Episcopi, sed alii communiter cum *Areyo* contradicunt, nam *Conc. Lateran.* ad quod se remittit *Trid.*, committit omnia iudicio Episcopi, nisi necessitas aliud postulet, & periculum sit in mora.

495. §. 23. Huc pertinet solutio sequentis casus: Titius cum Caja filia Bonnenfi redit Coloniam, & quia Patre Cajæ obnitate noluit eos copulare Parochus Bonnæ, petunt Colonia copulari, ac pro eo, quod nullum adfit impedimentum, offert Titius realem cautionem omnium suorum bonorum, minitans se abiturum desertâ & infamatâ Cajâ, si statim non copuletur. *Quæritur*, An Titii Parochus Colonia bene faciat illi assistendo. R. Non bene, sed cum possit, prius recurrere debet ad Ordinarium suum, & facere, quod ille ordinaverit, qui re perpensâ poterit in proclamationibus dispensare. Deinde rationabilis consuetudo postulat, ut vel proclametur utrobique, vel saltem exhibeantur aliqua dimissoria alterius Pastoris, tum ad deregenda impedimenta, tum ad avertenda alia incommoda, hoc autem non fiet, si ita passim & liberè procedatur cum nuda ejusmodi cautione verbali aut etiam reali.

496. §. 24. Si tam citò haberi non posset dispensatio in denunciationibus, putat *Hauckius* apud *Lohn.* sufficere unam tantum fieri in his præterea casibus, & postea reliquas supplendas post contractum Matrimonium: 1. Si multum pudeat sponfos ob inæqualitatem, senium, vel infamiam

miam, si fuerint concubinarii. 2. Si proximum  
 tempus, quo prohibentur nuptiæ: & hanc  
 proximitatem temporis clausi sufficere, dicit *Hart.*  
 l. 3. diff. 20. n. 69. à *S. Congregatione* esse decisum.  
 Si magnates contrahere velint, inter quos  
 non esse impedimentum. 4. Si damnum  
 notabile, temporale vel spirituale, aliàs nasce-  
 ritur. Sed hæc & similia ad summū pro foro in-  
 tero valere poterunt, plerumque enim impro-  
 bant Ordinarii, si Parochus sic procedat.  
 Quod si post contractum ita Matrimonium nol-  
 lant abstinere ab usu, usque ad suppletas reli-  
 quas denunciations, notant rogandum Episco-  
 pum, ut dispenset. Si autem ante dispensatio-  
 nem, & non suppletis denunciationibus Matri-  
 monium consumment, *Ledesm.* dicit, si certi sint,  
 non esse impedimentum, peccaturos tantum ve-  
 nialiter: *Cbn. Sanch. Bonac. Pont.* dicunt toties pec-  
 caturos mortaliter, quoties consummabunt:  
*Barry. & Avers.* s. 3. putant, in prima tantum  
 consummatione peccaturos mortaliter. Videtur  
 tamen adhuc manere obligatio ad denuntiatio-  
 nes, ut in facie Ecclesiæ habeatur certitudo de  
 valore Matrimonii.  
 §. 25. Huc reducitur sequens casus: Titius 497.  
 & Berta dispensati à proclamationibus, cum  
 scilicet, ut copularentur à Parocho sponsæ: ob-  
 scuras, quas putabant justas, accesserunt ad Pa-  
 rochum sponsi, & coram eo ac testibus contraxe-  
 runt. *Queritur*, an validè. *R.* Affirmativè, quia  
 nihil plus non requirit, quàm ut contrahant co-  
 ram proprio Parocho, sacra autem Congregatio  
 declaravit per proprium Parochum intelligi  
 Parochum alterutrius è sponsis, quod immuta-  
 re non potuit Episcopus dispensans à proclama-  
 tionibus.

tionibus : hoc unum velle potuit, ut non valeret dispensatio à proclamationibus, nisi contraherent coram Parocho sponsæ, sed hoc non tollit valorem Matrimonii contracti, nam si absque petita dispensatione à proclamationibus ita contraxissent, valuisset Matrimonium, uti certum est, docetque cum communi *Avers.* q. 7. l. 1. contra paucos Juristas, ergo & nunc valet. Id unum restat, quòd casu quo Episcopus noluerit dispensare in proclamationibus, nisi sub conditione, quòd contraherent determinatè coram Parocho sponsæ; tum re ipsa contraxerunt sine dispensatione, adeoque sunt ita punibiles, ac si absque proclamationibus contraxissent.

498. Q. 66. *Quid notandum sit circa pœnas statutas contra eos, qui contrahunt, vel assistunt Matrimonii, neglectis proclamationibus. R. §. 1. Si Matrimonium in gradu prohibito contrahatur neglectis proclamationibus, imprimis proles non habentur legitimæ, licet parentes contraxerint cum ignorantia impedimenti, si non fecerint Matrimonium suum in facie Ecclesiæ publicari ante detectum illud impedimentum, Cap. fin. De clandest. despons. Deinde tales contrahentes carent spe dispensationis, quamvis similiter contraxerint cum ignorantia impedimenti, Trid. sess. 24. c. 5. De ref. Matrim. cujus hæc sunt verba: Si quis intra gradus prohibitos scienter Matrimonium contrahere præsumpserit, separetur, & spe dispensationis consequenda careat, idque in eo multo magis locum habeat, qui non tantum Matrimonium contrahere, sed etiam eos summare ausus fuerit. Quòd si ignoranter id fecerit, quidem solemnitates requisitas in contrahendo Matrimonio neglexerit, eisdem subjiciatur pœnis, non enim dignus est, qui Ecclesiæ benignitatem facile experietur.*